

Det kongelige justis- og beredskapsdepartement
Postboks 8005 Dep
0030 OSLO

NATIONAL POLICE DIRECTORATE

Deres referanse:
15/2883

Vår referanse:
201501445-14 008

Sted, Dato
Oslo, 29.05.2015

HØRING - HØRINGSNOTAT OM FORSLAG TIL PRØVEPROSJEKT I OSLO FOR RASKERE GJENNOMFØRING AV STRAFFESAKER (HURTIGSPOR)

Vi viser til høringsbrev av 10. april 2015, og avtale om utsatt frist til 1. juni 2015.

Høringen har vært forelagt samtlige politidistrikter, Kripas, Politiets utlendingsenhet (PU) og Politihøgskolen (PHS). Politidirektoratet har mottatt svar fra Oslo politidistrikt, Kripas, PU og PHS, hvorav sistnevnte ikke har merknader til høringen. I samråd med departementet ble Kripas bedt om å utarbeide en tilleggsuttalelse om analysetid m.m ved kriminaltekniske undersøkelser. Uttalelsene er innarbeidet i direktoratets uttalelse, samt følger vedlagt i kopi. Videre er direktoratet kjent med at Asker og Bærum politidistrikt har sendt høringsuttalelse i saken direkte til departementet.

Forøvrig bemerker direktoratet, som det også fremgår av høringsnotatet, at berørte aktører har vært kontaktet før utarbeidelsen av notatet. Både Politidirektoratet, Oslo politidistrikt og PU har derfor vært involvert og avgitt merknader på et tidligere tidspunkt i saken.

Innledning:

Høringen gjelder forslag om et prøveprosjekt med hurtigspor for straffesaker i Oslo. Hensikten med prøveprosjektet er at saker med et klart og oversiktlig bevisbilde, hvor det er unndragelsefare, skal pådømmes i Oslo tingrett snarlig etter pågrepelse, samt at eventuelle anker raskt blir behandlet av Borgarting lagmannsrett og Høyesterett. Videre er det ønskelig at domfelte i disse sakene soner straffen umiddelbart etter rettskraftig dom, eller, der det er aktuelt, at det fattes utvisningsvedtak med påfølgende transport ut av landet. Behandling av saker i hurtigspor vil primært være hensiktsmessig der den pågrepne er uten fast bopel og arbeid, og vil særlig være aktuelt for personer uten tilknytning til riket.

For å muliggjøre prøveprosjektet er det foreslått endringer i straffeprosessloven § 86 og domstolloven § 159a. Den praktiske organiseringen av prøveprosjektet skal skje i samarbeid mellom Oslo politidistrikt, Oslo statsadvokatembeter, Oslo tingrett og Borgarting lagmannsrett.

Politidirektoratet vil først knytte noen generelle kommentarer til prøveprosjektet, for deretter å se på enkelte deler av forslaget, primært de utfordringer de berørte underliggende instanser har tatt opp i sine uttalelser.

Politidirektoratet

POD
Post: Postboks 8051 Dep., 0031 Oslo
Besøk: Hammersborggata 12

Tlf: 23 36 41 00
Faks: 23 36 42 96
E-post:
politidirektoratet@politiet.no

Org. nr.: 982 531 950 mva
Giro:
www.politi.no

Generelt om prøveprosjektet

Politidirektoratet stiller seg positive til prøveprosjektet, og mener at saken er grundig utredet fra departementets side, herunder de utfordringene som kan oppstå ved innføring av hurtigspor.

Oslo politidistrikt uttrykker i sin uttalelse at de mener at departementet har funnet en god og praktisk tilnærming til hvilke saker som er egnet for et hurtigspor, samt at forslaget fremstår som praktisk ved at man i stor grad forholder seg innenfor gjeldene regelverk og etablerte ordninger. Videre fremholder de at det er en realistisk tilnærming å legge opp til to saker hver dag i oppstartsfasen. Distriktet mener at politiet vil kunne benytte hurtigsporet i et betydelig antall saker, og at prosjektet med enkle midler kan utvides dersom det fungerer godt.

Kripos trekker frem den betydelige økningen i kriminalitet de senere år begått av utenlandske statsborgere, at utviklingen utvilsomt ser ut til å fortsette, samt de utfordringer dette medfører med hensyn til strafforfølgning og straffullbyrding. På denne bakgrunn fremhever de at det er behov for regelverk og ordninger som kan motvirke utviklingen, og at forslaget om hurtigspor kan være et godt bidrag til dette.

Også PU er positive til det foreslåtte prøveprosjektet, og mener at departementet redegjør svært godt for bakgrunnen for prosjektet, hvilke saker som skal omfattes, samt for de ulike rettslige vurderingstemaene. PU peker imidlertid på at et slikt hurtigspor vil innebære en rekke praktiske utfordringer for saksbehandlingen av straffesakene, noe departementet også redegjør for i forslaget. Etter PUs syn kan det være tvilsomt om det er praktisk mulig å gjennomføre hovedforhandling i tilknytning til pågripelsesperioden på tre dager i særlig mange saker, men påpeker at dette heller ikke er en forutsetning for at sakene skal omfattes av prosjektet.

Politidirektoratet finner at prosjektet er godt begrunnet, og slutter seg til de uttalelser som er gitt av Oslo politidistrikt, Kripos og PU.

Fremstillingsfrist for pågrepne etter straffeprosessloven § 183

I høringsnotat på side 10 flg. redegjøres det for fremstillingsfristen i straffeprosessloven § 183. Etter dagens regler skal den pågrepne, dersom påtalemyndigheten ønsker å beholde vedkommende, fremstilles for retten "snarest mulig" og senest den tredje dagen etter pågripelsen.

Kripos viser i sin uttalelse til departementets forslag fra 2010, med påfølgende høringsrunde i 2011, om å forkorte fremstillingsfristen fra tre til to dager. Videre viser Kripos til brev fra Riksadvokaten til departementet av 12. mars 2015 vedrørende forholdet mellom straffeprosessloven § 183 og menneskerettighetene (særlig FNs konvensjon om sivile og politiske rettigheter (SP) artikkel 9 nr. 3). Dette er også tatt opp i høringsnotatet på side 11 flg. Kripos fremhever at dersom fremstillingsfristen forkortes fra tre til to dager, vil dette kunne ha innvirkning på hvilke typer og hvor mange saker det vil la seg gjøre å behandle i et hurtigspor. Politidirektoratet er enig med Kripos i at herværende forslag om hurtigspor må sees i sammenheng med behandlingen av spørsmålet om fremstillingsfristens lengde.

Dersom det skulle vise seg at det ikke er mulig å få et stort nok antall saker som kan behandles i et hurtigspor innenfor fremstillingsfristen, foreslår Kripos at det kan vurderes om

ordningen bør utvides til også å gjelde saker hvor en helt kortvarig varetektsfengsling er nødvendig, for eksempel inntil syv dager.

Rett til forsvarer/Forsvarervalg

Departementet redegjør i høringsnotatet for gjeldene rett om rett til forsvarer under behandling av straffesaker. Behandling i hurtigspor vil gi kort omrøingstid for sikede, og det kan derfor stilles spørsmål ved om forsvarer bør oppnevnes i flere saker enn i dag. Departementet viser til straffeprosessloven § 100 annet ledd der det fremgår at offentlig forsvarer skal oppnevnes dersom det foreligger særlige grunner, og fremhever at dersom behandlingen i hurtigspor tilsier at siktede har større behov for bistand enn ved normal saksgang, skal forsvarer oppnevnes.

I høringsnotatet tas videre prinsippet om det frie forsvarervalg opp, og det uttales at dette må gjelde også for hurtigsporsakene. I og med at sakene skal behandles innenfor et kort tidsrom kan det imidlertid være at en forsvarer som er ønsket ikke har anledning til å møte. Det frie forsvarervalg er imidlertid ikke uten begrensninger, og siktede må velge blant forsvarer som er tilgjengelige. Slik sett innebærer begrensningen bare at kretsen av tilgjengelige forsvarer blir noe redusert, og departementet mener at så lenge det foreligger en reell valgmulighet blant en krets av en viss størrelse med forsvarere anses dette forsvarlig.

Oslo politidistrikt støtter de forslag departementet har fremmet i forhold til forsvarervalg og om forsvarer alltid skal oppnevnes. Politidistriktet tror i likhet med tingretten, at forsvarer som hovedregel vil bli oppnevnt selv om det foreligger tilståelse, og påpeker at formålet med hurtigsporet ellers vil kunne gå tapt. Imidlertid anser distriktet det som fornuftig å opprettholde gjeldende praksis, og at man i enkelte saker vil kunne få tilståelsesdom uten forsvarer.

Meddomsrett/enedommersaker

Det fremgår av høringsnotatet at Oslo tingrett har stilt spørsmål ved om tingretten bør settes med én fagdommer og to meddommere i alle saker som behandles i hurtigspor, uavhengig av sakstype. Bakgrunnen for tingrettens forslag er rettssikkerhetshensyn, samt praktiske hensyn. Departementet viser blant annet til at det etter lovendringen i straffeprosessloven § 276 i 2009, nå er anledning for rettens leder å beslutte at retten settes uten meddommere i saker hvor påtalemyndigheten har utferdiget forelegg. Departementet drøfter i tilknytning til dette konsekvensene en rettskraftig straffedom kan ha for behandling av en eventuell utlendingssak, og om retten av denne grunn bør settes med meddommere. I høringsnotatet konkluderer departementet med at foreleggssakene som behandles i hurtigspor ikke betinger andre vurderinger enn det som følger av dagens regelverk, og foreslår ikke lovendringer på dette punktet. Det samme gjelder i tilståelsessakene.

PU er enig med departementet i at det ikke foreligger særegne forhold ved behandling i et hurtigspor som tilsier at retten alltid bør settes med meddommere i foreleggssakene. Heller ikke det at ilagt straff vil kunne medføre utvisning med et innreiseforbud er etter PUs syn å anse som et slikt særegent forhold.

Særlige forhold når siktede er utlending

Departementet redegjør flere steder for muligheten av utvisning og bruk av tvangsmidler etter utlendingsloven, og viser i den forbindelse til at politiet må velge om en rask utsendelse skal prioriteres fremfor strafforfølgning.

PU slutter seg til redegjørelse for gjeldende rett i pkt. 3.11.1, samt departementets vurderinger i pkt. 3.11.2.

PU fremhever at de er enig med departementet i at fremstillingsfristen etter straffeprosessloven og utlendingsloven ikke kan kumuleres, og at bytte av spor i forbindelse med en pågrep ikke kan medføre en utvidelse av fremstillingsfristen. Etter PUs vurdering er det på det rene at en fremstilling for fengsling må skje senest tre dager etter pågrepet selv om det har skjedd et bytte av spor underveis. Departementet viser også til redegjørelsen for fremstillingsfristen i straffesaker i notatets pkt. 3.2. Der vises det til og siteres fra uttalelsen av 16.12.14 fra FNs menneskerettighetskomité (General Comment no. 35), hvor det forutsettes at fremstilling som den klare hovedregel må finne sted innen 48 timer.

PU fremhever at selv om denne uttalelsens betydning i norsk rett foreløpig ikke synes avklart, relaterer den seg bare til tolkningen av SP art. 9 nr. 3 og vil uansett ikke ha direkte relevans for fremstillingsfristen i andre saker enn straffesaker. Etter PUs syn kan derfor ikke uttalelsen begrunne en kortere fremstillingsfrist enn det som følger av utlendingsloven i dag, jf. også begrunnelsen for og vurderingen av den utvidete fremstillingsfristen i Prop. 112 L (2013-2014).

Departementet fremhever at politiet bør vurdere å fengsle utlendingen etter utlendingsloven mens saken verserer i straffesakskjeden dersom personen ikke allerede er varetektsfengslet etter straffeprosessloven. Departementet presiserer at fengsling i slike tilfeller må være helt og holdent forankret i det utlendingsrettslige sporet.

PU er enig i at fengsling etter utlendingsloven alltid må vurderes i saker som dette. Hensikten med tvangsmiddelbruken må da være å oppnå noen av formålene bak utlendingsloven § 106. Hovedbegrunnelsen kan ikke være at man ønsker å ha kontroll på utlendingen frem til hovedforhandling og rettskraftig avgjørelse i straffesaken. Etter PUs erfaring vil det ganske ofte kunne vært grunnlag for fengsling etter utlendingsloven i slike saker. Dersom det er besluttet at straffesaken må fullføres mens utlendingen er i riket, vil imidlertid grunnlaget for frihetsberøvelse etter utlendingsloven falle bort om for eksempel identiteten blir verifisert og en utsendelse kan finne sted før det foreligger en rettskraftig dom. Dette betyr at utlendingen må løslates.

Departementet ser ikke et behov for å endre fengslingsreglene i utlendingsloven som følge av forslaget om et hurtigspor.

PU påpeker at selv om fengsling etter utlendingsloven ikke kan være pønalt begrunnet, ble det 1.mars 2012 inntatt nye grunnlag for bruk av tvangsmidler i utlendingsloven, se bl.a. § 106 første ledd bokstav c og d når det gjelder frihetsberøvelse, og den nærmere begrunnelsen for disse grunnlagene i kapittel 7 i Prop. 138 L (2010-2011). De nye bestemmelsene er ikke begrunnet i de tradisjonelle formål som ligger til grunn for tvangsmiddelbruk etter utlendingsloven, men i hensynet til utlendingskontroll og offentlig orden, herunder også som ledd i kriminalitetsbekjempelse. Etter PUs vurdering kan departementet nærmere vurdere om det kunne vært foreslått et særskilt grunnlag for frihetsberøvelse etter utlendingsloven for de tilfellene PU har nevnt over. Særlig kunne det ha vært vurdert om fengsling etter utlendingsloven da kunne ha vært begrunnet i de nye formålene som kom inn i loven 1. februar 2013 og som det er redegjort for i Prop. 138 L (2010-2011). Et mulig nytt grunnlag for frihetsberøvelse må selvfølgelig vurderes opp mot kravet til aktiv saksprosess og diskrimineringsforbudet.

Politidirektoratet støtter PUs forslag om at det kan være hensiktsmessig med en vurdering av ny hjemmel for de tilfellene vilkår for fengsling etter eksisterende hjemler ikke er oppfylt.

Kriminaltekniske løsninger

Kripos skriver i sin uttalelse at de sakene som faller innenfor deres særlige ansvarsområde, jf. påtaleinstruksens kapittel 37, ikke vil være særlig egnet for et hurtigspor. De fremhever imidlertid at deres rolle og de oppgaver de utfører som nasjonalt kriminalteknisk laboratorium likevel medfører at et prøveprosjekt som beskrevet, vil kunne involvere Kripos.

Kripos viser til pkt. 2.1 i høringsnotatet der det er gitt en fremstilling av hvilke saker departementet anser egnet for behandling i et hurtigspor, og peker blant annet på at bevissituasjonen i saken må være slik at den faktisk lar seg gjennomføre på kort tid. Hvorvidt det er mulig med hurtigsporbehandling skal vurderes konkret. Departementet har, under henvisning til rettens plikt til å påse at saken er fullstendig opplyst, jf. strpl. § 294, ikke funnet det nødvendig å regulere nærmere hvilke sakstyper som skal kunne behandles i et hurtigspor. Kripos peker på at de ikke kan se at et eventuelt behov for kriminaltekniske undersøkelser er drøftet i forslaget. I gjennomgangen av hvilke sakstyper som vil være egnet for hurtigsporbehandling, er blant annet saker hvor siktede er tatt på fersk gjerning i besittelse av ulovlige gjenstander som narkotika eller våpen nevnt. En stor del av disse sakene vil antakelig være saker etter straffeloven § 162, 1. ledd og vinningsaker. Dette er sakstyper hvor det kan være behov for kriminaltekniske undersøkelser.

Laboratoriene ved Kripos utfører undersøkelser og analyser av spormateriale i alle typer straffesaker. I forslaget er det angitt en maksimal saksbehandlingstid på tre dager for hurtigsporsakene. Majoriteten av Kripos' kriminaltekniske undersøkelser vil normalt ikke kunne gjennomføres innenfor den oppstilte tidsfristen. Kripos påpeker derfor at ved vurderingen av hvilke saker som vil egne seg for et hurtigspor, vil analysetid være et moment som bør tas hensyn til i den videre behandling av forslaget.

Kripos har, etter anmodning fra direktoratet, avgitt en tilleggsuttalelse der de knytter kommentarer til om det må foretas kriminaltekniske undersøkelser ved alle beslag av narkotiske stoffer/funn av fingeravtrykk. Videre har de uttalt seg om det er teknisk mulig å gjennomføre undersøkelser innen tre dager, samt om hurtigsporsakene, hvis mulig, vil bli prioritert for undersøkelse ved det kriminaltekniske laboratorium hos Kripos.

En vurdering av bevisene i saken knyttet til beviskravet i straffesaker, er et påtalemessig /rettslig spørsmål som i første rekke tilligger påtalemyndigheten og domstolene å uttale seg om. Kripos fremhever at å kunne fastslå hvilken type narkotika det er snakk om, mengde og styrkegrad, er sentralt i behandlingen av straffesaken - noe som ofte vil være vanskelig uten at stoffet analyseres. Kripos viser i denne sammenheng til Riksadvokatens rundskriv om narkotikasaker (rundskriv nr. 2/2014) pkt. VI "Analyser av beslaglagt narkotika og sakkyndig uttalelse". Det fremgår her at beslaglagt narkotika som hovedregel skal analyseres, men at analyser i noen tilfeller kan unnlates, bl.a. hvis det foreligger uforbeholden tilståelse, det etter en konkret vurdering anses ubetenkelig å fremme saken uten analyse, vilkårene etter strpl. § 248 (tilståelsesdom) er til stede, og det ikke er tvil om hvilket stoff som er beslaglagt. I praksis vil dette ofte være saker med mindre mengder narkotika, av ensartet og særegen beskaffenhet (som khat og cannabis (hasjissj og marihuana)), hvor det er mulig å fastslå hvilket stoff som er beslaglagt, uten analyse. Når det gjelder undersøkelser av fingeravtrykk, bemerker Kripos at det først er ved sammenlikning av minimum to fingeravtrykk at denne

kriminaltekniske metoden har verdi. Fingeravtrykk som ikke kan knyttes til et åsted eller en bestemt person har ingen bevisverdi. Følgelig må fingeravtrykk kunne sikres og sammenliknes dersom de skal kunne benyttes som bevis i en straffesak.

Når det gjelder analysetid ved kriminaltekniske undersøkelser fremhever Kripas innledningsvis at det er et faktum at det i dag er restanser ved laboratoriet.

Ved fingeravtrykksundersøkelser uttaler Kripas at det i enkeltstående tilfeller, teoretisk sett, vil kunne la seg gjøre å levere et resultat innen 1-2 dager under forutsetning av at avtrykk er fremkalt og sikret av oppdragsgiver, og deretter sendt elektronisk til Kripas. I tillegg må det i disse tilfellene forutsettes at antall avtrykk er begrenset til maksimum 5 avtrykk av god kvalitet. Dersom Kripas også skal undersøke en gjenstand med tanke på fremkalling og sikring av fingeravtrykk ved sitt laboratorium, er det urealistisk å levere et resultat innenfor en frist på maksimalt 3 dager. For prioriterte fingeravtrykksundersøkelser var gjennomsnittlig saksbehandlingstid 45 dager ved utgangen av første tertial 2015.

Når det gjelder analyse av narkotika uttaler Kripas at det i de aller fleste saker tar minst tre arbeidsdager fra de mottar en sak til de kan ferdigstille et analysesvar. For helt enkle narkotikasaker med kun beslag av cannabis kan det i et begrenset antall saker leveres et analysesvar i løpet av én dag dersom beslaget mottas før kl. 10:00. Hvis det er bedt om tilleggsundersøkelser (styrkegradsbestemmelse, sammenlikning, foto, fingeravtrykk- eller DNA-undersøkelse) vil imidlertid behandlingstiden være lenger. Beslaglagte gjenstander som har vært oppbevart i kroppens hulrom (munn, rektum, vagina mv.), må av HMS-hensyn oppbevares ubehandlet i 21 dager før kriminalteknisk analyse kan igangsettes. Videre vil materialets beskaffenhet, f.eks. narkotika som må tørkes, tilgjengelig personell og hvorvidt de aktuelle analyseinstrumentene er i drift, ha betydning for hvor raskt en analyse kan gjennomføres. Den gjennomsnittlige saksbehandlingstiden for narkotikaanalyser var 126 dager ved utgangen av første tertial 2015.

Ved saker hvor det er aktuelt med DNA-analyse peker Kripas på at disse normalt vil være uaktuelle for et "hurtigspor" da slike analyser vanligvis tar mer enn to dager. Kripas opplyser for ordens skyld at sporprøvene rutinemessig sikres av politidistriktene eller ved Kriminalteknisk avdeling, Kripas, mens analysene foretas ved Folkehelseinstituttet.

Som det fremgår vil det etter Kripas' oppfatning være mulig å foreta enkelte analyser innenfor fristen som er foreslått for hurtigsporsakene. Dette gjelder særlig narkotikaanalyser. Når det gjelder prioritering av hurtigsporsakene, forutsatt at undersøkelsene kan gjøres innen tre dager, uttaler Kripas at det kan stilles spørsmål ved om det rent prinsipielt vil være ubetenkelig å prioritere mindre alvorlig kriminalitet innenfor et hurtigspor, fremfor grovere og mer alvorlig kriminalitet. Dette gjelder særlig for mindre alvorlige lovbrudd hvor vilkårene for varetektsfengsling ikke er oppfylt. Kripas påpeker også at de ikke har analysebemanning på kveldstid og i helger/helligdager, og viser til at dette kan påvirke resultatopptakelsen med hensyn til de tre dagene som er tenkt anvendt for hurtigsporsakene.

Ankebehandling

Som det fremgår av redegjørelsen under punktet om ankebehandling i høringsnotatet, vil saksbehandlingstiden, i saker der alle rettsmidler benyttes og hvor saken slippes inn til behandling i ankeinstansene, bli på vel et år. Det er uttalt i notatet at dette anses som for lang tid dersom hurtigspor skal fungere etter sin hensikt. Departementet konkluderer likevel, etter en konkret vurdering, med at det ikke foreslås en kortere ankefrist for sakene som behandles i hurtigspor. Dette blant annet på bakgrunn av at det antas at det vil bli anket i et mindretall av

sakene (en ankefrekvens til lagmannsretten på ca. 18 %) og at den praktiske gevinsten av kortere ankefrist etter departementets vurdering vil være begrenset.

Oslo politidistrikt fremholder at i enkle saker med et klart og oversiktlig bevisbilde, bør retten kunne sette en kortere ankefrist. Distriktet mener at i noen av sakene burde tre dager være tilstrekkelig tid til å områ seg.

Politiets utlendingsenhet fremholder at det er grunn til å tro at flere vil benytte ankeadgangen ved innføringen av hurtigspor, og at det for oversiktlige saker som er egnet for en kortere ankefrist, bør innføres en kortere frist.

Politidirektoratet er enig med Oslo politidistrikt og PU i at det for hurtigsporsakene bør vurderes en kortere ankefrist. Det må i så tilfelle settes opp konkrete kriterier for hva som kan anses å være en oversiktig og egnet sak. Videre bør kortere frist kun settes i saker der tiltalte har forsvarer tilstede under saksgang og domsavsigelse.

Forkynning og meddelelser av straffedommer

Departementet viser til at der siktede løslates før hovedforhandling i tingretten, kan det oppstå utfordringer med å få forkynt en eventuell fraværdom. Av den grunn foreslår departementet at tid og sted for domsavsigelse, i tillegg til innkalling til hovedforhandling, kan forkynnes før løslatelsen. Det foreslås et nytt tredje ledd i domstoloven § 159a som skal regulerer fremmøteforkynning av domsavsigelse ved løslatelse før hovedforhandling.

PU slutter seg til departementets vurderinger under dette punktet, samt innholdet i den foreslåtte bestemmelsen i domstoloven § 159a tredje ledd. Oslo politidistrikt støtter også forslaget om fremmøteforkynning før hovedforhandling. Politidirektoratet tiltrer departementets forslag.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Departementet har i høringsnotatet beregnet kostnader for de ulike aktørene som er involvert i prosjektet. Oslo politidistrikt fremholder i sin uttalelse at de oppstilte kostnadene, sett i forhold til prosjektets ambisjon, er i samsvar med distriktets egne beregninger. Politidirektoratet legger til grunn at dette tas med under den ordinære budsjettprosessen, slik departementet selv skriver i høringsnotatet.

Politiets utlendingsenhet uttaler at de er enig med departementet i at prøveprosjektet ikke vil få konsekvenser av betydning for utlendingsforvaltningen, og at tilsvarende gjelder for dem.

Kripos tar opp på side 3 i tilleggsuttalelsen at de, dersom de skal understøtte et analysebehov i hurtigsporsakene uten at dette rammer øvrige undersøkelser, er avhengig av å få tilført ressurser. Kripos foreslår at det kan etableres et "parallelt" miljø for hurtigsporsakene, da det anses urealistisk å få en ressurstilførsel slik at de generelle restansene blir nedarbeidet til å ligge innenfor en tredagers frist. De viser til at da ressursbehovet er usikkert, grunnet usikkert sakstilfang, vil Kripos avvente med å fremme et eventuelt behov, til prøveordningen har fungert en periode. Saksomfanget og det reelle behovet vil da være mer klarlagt. For øvrig viser direktoratet til Kripos uttalelse hva gjelder dette.

hilsen

Knut Smedsrud
avdelingsdirektør

Kari-Grethe Stave
seksjonssjef

Vedlegg:

Politihøgskolens uttalelse av 4.
mai 2015

Politiets utlendingsenhets
uttalelse av 7. mai 2015

Kripos' uttalelse av 13.mai
2015

Oslo politidistrikts uttalelse av
18. mai 2015

Tilleggsuttalelse fra Kripos av
27. mai 2015

Saksbehandler:

Tone Grova Oppedal
seniorrådgiver

Telefon: 23 36 43 35